

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 337/2024
11.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца Каризма ДОО Подгорица, чији је пуномоћник Игор Милојевић, адвокат у ..., против туженог Рад Интернационал ДОО Београд - у стечају, чији је пуномоћник Радослав Арнаутовић, адвокат у ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда ЗПж 4054/23 од 13.09.2023. године, у седници одржаној дана 11.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда ЗПж 4054/23 од 13.09.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда ЗПж 4054/23 од 13.09.2023. године

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 5363/2018 од 25.04.2023. године, у ставу I изреке, констатовано је да је суд одбио проширење тужбе на новог туженог ГП Рад у стечају. У ставу II констатовано је да је тужба објективно преиначена на рочишту одржаном дана 25.04.2023. године. У ставу III одбијен је тужбени захтев тужиоца да се утврди излучно право тужиоца и излучи из стечајне масе туженог пословни простор на локацији Нови Београд – Блок 20, пословна зграда Крило „Б“, високо приземље, нето површине 510,77 м², а који се састоји од просторија 68, 69, 69а, 70, 88, 89а, 90, 91, 91а, 91б, 71,72, 84, 83, 82 и 83а. У ставу IV одбијен је тужбени захтев тужиоца да се утврди да је тужилац носилац права својине на означеном пословном простору. У ставу V одбијен је тужбени захтев тужиоца да тужени преда тужиоцу описани пословни простор. У ставу VI обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 745.050,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда ЗПж 4054/23 од 13.09.2023. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда Привредног суда у Београду у ставовима I, III, IV, V и VI изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију, позивом на одредбе члана 404. ЗПП, ради разматрања правног

питања у интересу равноправности грађана, новог тумачења права и уједначавања судске праксе, којом пресуду побија због погрешне примене материјалног права.

Имајући у виду предмет тражене правне заштите и разлоге на којима је заснована примена материјалног права у побијаној пресуди другостепеног суда, Врховни суд налази да нису испуњени услови предвиђени одредбом члана 404. став 1. ЗПП да се дозволи одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној.

Тужилац побија решење којим је одбијено проширење тужбе на другог туженог – ГП Рад Београд у стечају, јер сматра да су тужени и наведено треће лице нужни супарничари, те да је означањем и тог лица као туженог уредио тужбу. Међутим, решење се побија са разлога који су у домену примене одредаба парничног поступка, те не могу бити релевантан разлог за изузетну дозвољеност ревизије.

Предмет тужбеног захтева, о ком је одлучено нижестепеним одлукама, је излучење непокретности из стечајне масе туженог, у погледу које непокретности је тужилац тврдио да је на истој стекао право својине на основу Уговора о купопродаји закљученог са туженим као продавцем и исплатом купопродајне цене.

Спорно питање, у погледу чијег решавања ревидент сматра да одступа од судске праксе, у погледу ког тужилац тражи ново тумачење права, јесте да ли дужник основано оспорава спроведену документацију када књижи спроведену компензацију у својој документацији, да ли и тада терет чињеничне тврдње и доказа пада на другу страну, овде тужиоца да доказује исплату цене када је обавезу из тог основа испунио компензацијом као законским начином престанка обавезе што је тужени прокњижио, а одбија да достави књиговодствене документе од значаја, односно ускрати исправе.

Нижестепени судови су о спорној чињеници да ли је тужилац измирио потраживање туженог на име купопродајне цене, закључио да тужилац ту чињеницу није доказао. Такав закључак извели су оценом налаза вештака економско-финансијске струке, налазећи да за доказаност престанка потраживања пребојем није довољна сама изјава пребијања у ситуацији када једна страна оспорава потраживање друге стране које је стављено у пребој, а да у пословној документацији странака није евидентирано потраживање тужиоца према туженом. Ревизијски суд оцењује да је постављено питање усмерено на побијање правилности чињеничног стања и примене процесног правила о терету доказивања, што није релевантан разлог за изузетну дозвољеност ревизије по одредбама члана 404. став 1. ЗПП.

С обзиром на закључак о недоказаности постојања потраживања стављеног у пребој са потраживањем на име купопродајне цене, није од значаја да ли је у време пребијања постојала блокада рачуна, што је чињенично питање од кога би зависила примена материјалног права у конкретном случају. Ревидент побија правилност утврђене чињенице о блокади рачуна, што такође није дозвољен разлог за изузетну дозвољеност ревизије.

Следећи разлог побијане пресуде јесте да један део непокретности обухваћених тужбеним захтевом нема тај степен готовости да би се могли идентификовати, али и да према утврђеном чињеничном стању саме непокретности се не налазе у стечајној маси туженог, што је предуслов за истицање излучног захтева. Ревидент побија такво утврђење истицањем битне повреде одредаба парничног поступка од стране другостепеног суда, наводећи да је другостепени суд изменио чињенично стање утврђено од првостепеног суда, без одржане расправе пред другостепеним судом. Разлози битне повреде одредаба парничног поступка нису предвиђени Законом о парничном поступку, члана 404. став 1.

Имајући у виду разлоге на којима је заснована побијана одлука другостепеног суда, и разлоге за изузетну дозвољеност ревизије које истиче ревидент, Врховни суд налази да не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса, нити

правног питања у интересу равноправности грађања, нити за новим тумачењем права или уједначавањем судске праксе.

Из наведених разлога, Врховни суд није дозволио одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, те је применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. и члана 420. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Према одредби члана 485. Закона о парничном поступку ревизија није дозвољена у привредним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 100.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужилац је тужбу поднео дана 02.09.2014. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне одлуке износи 7.794.072,00 динара, односно 66.078,67 евра. Како је вредност предмета спора побијаног дела пресуде испод законом прописаног цензуса за дозвољеност ревизије у привредном спору, изјављена ревизија није дозвољена.

Против решења којим није дозвољено проширење тужбе на новог туженог, потврђеног одлуком другостепеног суда, ревизија није дозвољена у смислу одредбе члана 420. став 1. ЗПП, јер није у питању решење којим се парница правноснажно окончава.

Применом одредбе члана 413. ЗПП Врховни суд је донео одлуку у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа - судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић